

Gomboskodnak, tehát vannak

Hetven éve, hogy Massányi Tamás édesapja létrehozta a műhelyét, amely a világháborút átvészelve, majd az államosítást követően újjászületve ma is hét embernek biztosítja a megélhetést.

Massányi József 1932-ben nyitotta meg bucnikészítő műhelyét az Akácfa utcában. Hogy mi az a bucni? A ruha anyagával bevont gomb. (Akkoriban az ipar-termékgjegyzékben is így szerepelt.) A vál-

lalkozás szépen fejlődött: a háború előtt már negyven alkalmazott dolgozott a cégnél, amely 1943-ban Zuglóba, a Szatmár utcába költözött. Az épület felső szintjén a tulajdonos lakott a családjával.

Hat esztendő múltán azonban bekövetkezett az államosítás. Történhetett volna nagyobb szerencsétlenség is, de Massányi József megneszezte a dolgot, s a műhelyt áttelepítette a Nyár utcába. Így a felső lakrészt meghagyták a családnak, de a földszintet nem. Az államosításkor a gépeket is elvették, s mivel a műhely birtokba vevő vállalatnál nem értettek a javításukhoz, a berendezéseket hamarosan kidobálták az udvarra. Az alkalmazotti létre kényszerült csa-

láfő ezután esztergályosként kereste a kenyerét, ám az első adandó alkalommal, 1957-ben kiváltotta az ipart, s a nulláról indulva a ház pincéjében ismét megkezdte a bucni gyártást.

Azért itt, mert a földszintet, a műhely korábbi helyét az Országos Szakipari Vállalat kapta meg egy konyhabútorfestő részleg számára. Még a kertet is telezsúfolták bútorokkal. Előfordult, hogy egy éjszakára kinnhagyták a frissen mázolt árut, eleredt az eső, s dobhatták ki az egészet.

A gombkészítés viszont fejlődésnek indult, bár mint akkoriban minden kisiparos, Massányi József is legfeljebb három főt foglalkoztathatott. Fia, Tamás először a Magyar Optikai Műveknél helyezkedett el, majd az Egyesült Izzónál, végül Csepelen. A munka mellett pedig elvégezte a Budapesti Műszaki Egyetem gépészmérnöki karát. Ezt követően segítő családtagként beállt az édesapjához. Miután

harmadik próbálkozásra, 1978-ban sikerült kiváltania az iparengedélyt, az alapító nyugdíjba vonult, s ő átvette a műhely vezetését. Mint mondja, a nyolcvanas évek elejétől vagy 15 esztendőn át jól ment az időközben a földszintre visszaköltözött vállalkozás. 2001. január 1-jétől a műhely Bucni Kft.-ként működik, s a veje lett a társaság ügyvezető igazgatója.

Massányi Tamás nemrég nyugdíjba ment, de idejét ma is a műhelyben tölti. A piaci igényeket a divatdiktátorok határozzák meg, s mivel egy ideje nemigen terveznek az öltözékre anyaggal bevont gombokat, és a ruhaipar amúgy is válságos helyzetben van, most kevesebbet termelnek. Ilyen körülmények között nem terveznek fejlesztéseket, de Massányi úr így is jól érzi magát. Tömören így összegzi azt, amiért a történelem viharait megélt vállalkozást érdemes fenntartani: megélünk belőle.

K. Tóth László

